

0407 – 7. april

Kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder ... og dere skal finne hvile for sjelene deres. Mat 11: 28–29.

Nå skal vi se litt på hva som skjer når dette livgivende budskapet treffer dem som virkelig trenger det. Vi snakker om disse ulykkelige, fattige, syke og bundne sjelene som er sunket sammen i fortvilelse over sine synder, og over sin mislykkede omvendelse.

Så møter dette salige budskapet deres hjertes øre, og de begynner å ane hva evangeliet egentlig innebærer og gir dem løfter om. De hører at alt det de i sin nød og kamp så fruktesløst har søkt hos seg selv; søkt å oppnå gjennom omvendelse, anger, bønn og kamp, – for lenge siden er kjøpt og oppnådd for dem av et annet menneske. Og nå holdes fram og tilbys dem som uforskyldt og ufortjent nåde og gave, uten noen verdighet fra deres side. Ja, er lovet dem og stadfestet i et evig testamente.

Når noe av dette begynner å bli åpenbart for dem, da uteblir heller ikke frukten. Det har en dragende makt på hjertet deres. Da tennes den sanne, levende og frelsende troen i dem. Nå vekkes undringen, spørsmålene. Så fødes glede og håp. Hos en annen; større syndserkjennelse, større anger. Så overbevisning og fryd. Alt virker det samme livgivende evangeliet, alt i takt med den samme spirende troen.

Én begynner å ane, begynner å spørre: Er det slik å forstå? Kan også jeg få komme? En lengt etter Kristus, en hunger og tørst etter hans rettferdighet begynner å fylle hjertet.

En annen får liksom ennå mer sorg enn før. Hjertet, som under loven hadde tørket og hardnet så til, begynner å smelte under Guds store kjærlighet, slik at det er blitt en ny og annen slags sorg. Men nå samtidig blandet med håp og inderlig lengt etter å få del i denne Guds kjærlighet og nåde.

En tredje rykkes liksom straks opp fra den dypeste nød til den største fryd og visshet. Den Hellige Ånds veier blir forskjellig i de enkelte tilfeller og tilstander.

Hva er det som har skjedd hos alle disse som i sin nød har fattet så mye av evangeliet at deres stakkars, nedtyngede hjerte, og deres øyne som bare hadde sett på seg selv og sin egen rettferdighet, nå dras mot et annet mål. Nå vendes opp mot Den Korsfestede. Nå blir vendt fra deres egen rettferdighet til hans rettferdighet, bort fra deres egne bønner til hans bønner o. s. v., slik at hele deres håp om frelse, all deres lengt og trang nå er rettet mot ham?

Jo, hos alle disse er allerede den frelsende troen født. Den troen som Kristus så ofte roste hos dem som kom til ham for å få nåde og hjelp. F. eks. den syke kvinnen som trengte seg fram til Jesus og rørte ved klærne hans for å få legedom for sin sykdom, og som straks ble helbredet (Mat 9). Da Jesus så henne, sa han: «Vær frimodig, datter, din tro har frelst deg».

Det samme skjer med synderinnen som kom inn i Simons hus. Hun vasket føttene hans med sine tårer og tørket dem med håret sitt, og fikk høre Jesus si til henne: Dine synder er deg forlatt, din tro har frelst deg, gå bort i fred.

Om disse eksemplene sier Luther: «De hadde hørt det gode budskapet (evangeliet) om at Jesus var en som hjalp og trøstet alle. Dette ryktet hadde de trodd. Derfor kom de til Jesus, drevet av sin nød. Hadde de ikke trodd, så hadde de ikke kommet».

Men legg merke til dette! Denne deres tro var ennå bare komme til uttrykk i at de søkte, at de kom, og at de påkalte Herrens navn. Likevel sa altså Jesus at det virkelig var en tro, en frelsende tro. Ja, det var nettopp om denne han sa at din tro har frelst deg.

En slik tro som kom, som hungret og tørstet, kjempet og søkte, var også til stede hos den besatte guttens far da han ropte med tårer: «Herre, jeg tror. Hjelp min vantro!» Det samme hos bruden i Salomos høysang, da hun gikk omkring i byens gater om natten, og spurte vekterne: «Har dere sett ham min sjel elsker?» Og hos patriarken Jakob når han ropte: «Jeg slipper deg ikke uten at du velsigner meg!»

Her har vi den søkende, påkallende, hungrende og tørstende troen, som er selve den frelsende troen. Fordi den nå er rettet på Jesus, og, idet den har gitt opp alle sin egne forsøk, søker sin frelse bare i ham.

Men gjennom denne troen fødes før eller senere også en annen grad av tro; Den troen som har funnet, en visshet, et svar. Slik at bruden nå kan si: Jeg har funnet ham som min sjel elsker. Han er min, og jeg er hans.

Det skjer når dekket tas bort fra øynene mine, mitt sinn åpnes, og plutselig ser jeg på en gang det jeg aldri før kunne se; at alt er fullbrakt i Kristus. Det som jeg ennå gikk og ventet på. Får se at all min synd og urenhet, all min likegyldighet, min treghet og hardhet, – alt var dyrt nok sonet, betalt, utslettet av ham. Ja, senket i havets dyp.

Får se at det var bare min vantro som hele tiden var skyld i at jeg hadde gått så ulykkelig. Men nå sier jeg: «Når en er død for alle, da er vi alle døde. Jeg er død og stått opp igjen i Kristus».

Ja, dette er troens fulle visshet. Og med den følger alltid fred, en salig fred, en Guds fred. En fred i samvittigheten fra syndene som gnaget – for de er tatt bort, forlatt, alle sammen. Og vi har et tillitsfullt vennskap med Gud, som apostelen omtaler slik: «Da vi altså er blitt rettferdiggjort av tro, har vi fred med Gud gjennom vår Herre Jesus Kristus».